

Unghvár, januárius 23.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
4. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

S

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „
Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felolós szerkesztő s kiadó tulajdonos
Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, szobránczi utca
913
363 szám.

Nehány észrevétel az irodalom és művészet körében.

(Vége)

De menjünk át egyes példáról az általánosságra. Igen sok oly mű vagy vállalat lát napvilágot, melyről az egész nemzet műveltségi fokára vonatunk következtetést, így például, mióta az utóbbi két három év alatt némi s mondhatni az eddigénél nagyobb mérvben közfigyelmet gerjesztettünk magunk iránt a művelt világban, úgyhiszem hogy nem csak a lapokban olvasott több külföldi azokról mik nálunk 1860-ban 1861-ben történtek, hanem az is észbe juthatott talán egynek másnak, hogy Széchenyi, Kazinczy, Teleky, Deák képét megszeresse, s vajon kérem van-e mindenikről oly képünk, melyet bármely londoni vagy párisi ilyenmü kép mellé függeszteni lehessen, a felelet részéről legalább az, hogy Kazinczy-nak csupán egy nagy képe, Széchenyinek pedig csak a Kriehuber által rajzolt képe, Deák-nak csak az ülő alakbani képe felelnek meg a tökéletesség és hibátlanág ezen fokának, — a többi egyetlen egy sem; s például nem sajnós dolog-e, hogy Telekynek egyetlen képéről sem lehet elmondani hogy egyuttal csinos s hibátlan is, hogy Széchenyinek egy képe sem közelíti meg a Kriehuberét — hogy Kazinczy arczképei egymástól annyira különböznek, hogy Deák Ferencz midőn a pesti árvaláz részére magát oly formában s annyiszor a mint kívántatott levétet, mindjárt legelőször is Simonyi fényképész egy olyan képet sem készített melyben szemei tiszta tükrébe tekinthetnének, mert azok minden képen egy felülről eső fekete árnyékban ülnek, — bocsnat, — de ezt ki lehetett volna kerülni, — azután azon életnagyságu lythographiája, mely különben csinos azon aetheticai, vagy ha úgy tetszik, művészi hibában szenved, miszerint van benne elég árnyék, de az ember alig bírja megkülönböztetni jobbról jö-e vagy két sugárral több világosság? vagy balról? tehát szép ugyan de nem jó. Az ülő térkép már jobb, sőt szép, ámbar szigoruan véve kisebb mérvben ugyan, de ugyanezen hibában szenved. Hát emlitem-e Zách Feliciánt, a ki a királyi családra reá rohan? polemizáltak róla előbb vajon aetheticai tekintetből ott kell-e lenni, a történet daczára is, leányának a képen, s ime az aethetica és a történet daczára ott van a szerencsétlen leány. Erről s az előbbiekről élesebb tollal szabad bírálgatni azért, mert az utóbbiról t. i. egy műtárlati díj-lapról csakugyan könnyen lehet egy külföldinek a művészet jelenlegi foka felett honunkban itélni, — az előbbiekről pedig azért, mert azoknak kelendősege, az által, hogy az egész nemzet kegyelet tárgyává váltak, annyira biztosítva volt, hogy egy egy ily kép több kiadó által adatott ki, kik közül legalább egy vehette volna magának azon fáradságot, például kezebe venni felejthetlen Telekynek photograph képét, s azt mondani a köre rajzolóinak, ez a rajz nem olyan mint ez a photographia, rajzoljon ön egy másat, ön ma vagy holnap készen van vele, s a közönség vagy az előfizetők várakozhatnak még 2 napig. Ugyhiszem olvasóim legnagyobb része előtt nem titok hogy egy arczképnek köre rajzolását egy gyakorlott és genialis kéz egy pár óra alatt is, a kissé

lassabb kezű pedig legfeljebb két nap alatt képes elvégezni, mibe kerül tehát egy kiadónak egy kő után, melyen a rajz talán nem a legjobban sikerült, egy másikat köszörültetni le, s talán egy harmadikat is inkább, mint a közönséget s az előfizetőket jó és szép mű helyett egy vásári munkával ajándékozni meg. Ha tudnák tisztelt olvasóim, mily kevésbe kerül egy lythographia, s hogy a mellett a kiadó 60—80 százólit talán többet is nyer, egy cseppet sem késnének elítélni a kiadókat, kiknél tisztelet a kivételeknek, a nyereszkedés a fő, s minden egyéb mellék-szempon. Igaz hogy kell vásári munka is, mert hiszen mit tenne a kurta koresmáros falára miután a Genoveva története már talán nem kapható, de azért igen sajnós volna ha némely nagy férfaink arczképei csupán vásári kiadásban lennének kaphatók.

A legszigorubb, sőt irtó eljárást kívánám követetni mind azok ellen, a kik művészi czikkek helyett, ily vásári czikkekkal ajándékoznak meg minket, s ugyanezen eljárás alá vetném azon hangjegy compilerokat is, kik önálló szerzeményekként állítanak elénkbe valósággal lopott, vagy visszaemlékezéssel teljes zenedarabokat, s kik a jobb szerzőknek is elveszik a kedvüket, mert szerzeményeiket nem szivesen látják azon silányságok mellé állítva.

Azon önálló rovatban tehát, melyet hitem szerint elfogulatlan műkedvelői tekintély vagy tekintélyek, és nem irodalmi kis óriások nyitnának meg s folytatnának, a művészetek minden ága felett értesítő és bíráló czikkeknél kellene időnkint megjelenniök, melyek a már általam említett azon czélok mindenikének előmozdítására szolgálnának hogy t. i.

a). a művészet minden nemének időnkinti terményeiről folytonos értesülésben tartassék a hazai közönség.

b). hogy a valódi művészet minden ága és neme igazságosan és ne nagyon szigoruan bíraltassék, és ez által mindinkább serkentessék.

c). hogy végre a művészetek ephemer terményei szigoruan bíraltassanak, s a művészethez nem méltó vásári czikkektől megtisztittassanak.

Ohajtanám ha mind ennek teljesítését, még pedig a festészet, szobrászat, zeneszet, s talán az építészet tekintetében is valamely legolvasottabb lap feladatául választaná, s aként oldaná meg, hogy a hazai művészet felett a világ örökös tekintélyül szolgálna, s a mint ezt eléggé nem ismételhetjük, ez által valamint a művészek, úgy a hazai közönség műizlését egyaránt képezné és kifejlesztené.

Homonnán, deczemb, 18. 1863.

MATOLAY VICTOR.

Az unghmegyei takarékpénztári választmányának 1864-ik év január hó 13-án tartott ülését tárgyazó Jegyzőkönyve.

Jelenlévők: Ibrányi Lajos, ideigl. elnök Ocsváry Gábor, Koregtkő Luczián, Hampel János, Polák Fülöp választmányi tagok.

1). Mely alkalommal Ibrányi Lajos ideiglenes elnök mindenekelőtt azt hozván emlékeztetbe, mikép az egylet ideigl. pénztárnoka Gergelyi János f. év és hó 12-én elhalálozván, halaszthatlan szükségé vált, hogy azonnal új pénztárnok választassék, mire

nézve, minthogy az ily választásokra különben is az igazgató választmány van fölhatalmazva;

Szavazattöbbséggel Koregtkő Luczián elnök Köröskényi Bertalan volt pénztári segéd választott meg pénztárnokká, — határozatván egyszersmind, hogy a nevezett új pénztárnok ur ezen választásról a jelen jegyzőkönyv másolata által haladéktalanul értesíttessék, s egyszersmind oda utasíttassék, hogy a mult évről tett kiadások, költségek mint egyszersmind az egylet pénzalapjának kamatozása iránt jelentését és számadását 14 nap alatt adja be.

2). Ezek után Mészáros Károly ideiglenes titkár terjeszté elő azon költségvetést, mely az újabb alapszabályok s iratok előállítására, leírására s bélyegekkeli ellátására vonatkozik, előadván, hogy 88 sürűen írott kézirat lemásolására 35 o. kraczarjával 30 o. forint s 60 kr; — a szükséges bélyegekre pedig 18 frt. 30 oszt. kr. kívántatik, kérvén ezen összeget utalványoztatni.

Határozatott: a kívánt 48 frt. 90 krnyi költség kifizetése az egyleti pénztárnoknak ezenel meghagyatik; s egyszersmind rendeltetik, hogy a nevezett pénztárnok ur valamint a költség fődözeti hátralékokat, úgy a kikölesönzött összegek 100 o.-kát is a kölesön vevőktől 8 nap alatt hajtsa be, nehogy a társulat pénzühiány miatt a naponkint fölmerülhető költségek fődözésében hátramaradást szenvedjen.

3). Hampel János választmányi tag indítványozván, hogy a titkár segítségére a szükséges szolgáltatásokra egy hivatalos szolgáló szegődtessek,

Határozatott: hogy költség kimelés tekintetéből a szükséges szolgálatokra ezentül az unghvári casinó szolgálja alkalmaztassék 25 krnyi napidíjjal.

Melyek után az ülés bezáratott

Jegyzette:

Mészáros Károly
id. titkár.

Magyar földhitelintézet.

Köztudomásul.

Afól írott a magyar földhitelintézet által az unghmegyei földhitelintézeti bizottmányhoz jegyzőül neveztetvén ki, ezennel nyívanosan tudatom, hogy mindazon földbirtokosoknak kik a m. földhitelintézetnél kölcsönt eszközölni kívánnak hivatalból szolgálni köteleztetem.

Valamint a magyar földhitelintézet részéről irányomban e bizalom megtisztelése, úgy más részről a kölcsönt eszközölni szándékozók irányában állásom egy régen érzett szükségnek pótlása. Hivatalom szerint közvetítő lévén az intézet és kölcsönzők között, s az intézetet a felek irányában képviselvén, úgy el lévén látva mindazon utasításokkal melyek a kölcsönt a törvény-szabta formák s intézeti alapszabályok korlátai között lehetővé teszik; mindenkinek felvilágosítással, utba igazítással, s hivatalos szolgálatom igénybe vétetvén, a legpontosabb szolgálati készséggel tartozom.

Hasztalan fáradságok kikérülése tekintetéből megjegyeztetik, hogy a m. földhitelintézet 1000 ftnál kevesebbet, ugyan azon birtokra 250,000 ftnál többet, s ugyanazon személynek habár többrendü birtokra is 1 millió ftnál többet nem kölcsönöz, s a földbirtok becsértékének meghatározásánál egyelőre az 1849-ik évi

deiglenes földadó vallományban foglalt tiszta jövedelemnek 16-szoros összege szolgál mértékül. Záloglevelekben ezen érték feléig lehet kölcsönt szerezni. Ki tehát 125 ft. tiszta jövedelmet kimutatni nem tud, az a magyar földhitelezetnél kölcsönt nem nyerhet.

Alólirott jegyzőnél kaphatók egyszersmind a kölcsönhöz szükségelt következő minták: u. m. Értesítvény, Első kérvény 3 db. csatolmányal. Másod kérvény. Halasztási kérelem az adatok beküldésére nézve. Halasztási kérelem a fizetésre nézve. Hiánypótlási beadvány. Beadvány a becslés költségeivel.

Kelt Ungtvárt január 22. 1864.

Torday Ede,

az unghi földhitelezeti bizottmány jegyzője.

Műkedvelői előadás Homonnán.

Mint már az e lapban előlegesen tett említésből is tudjuk, itt Homonnán e hó 12-én a megyénk alvidékének inség sujtottjai feleségére műkedvelői színi-előadás és táncvizalom rendeztetett, mely 400 fton felül jövedelmezett s mely mindenestre meglepőleg szép jövedelemről a részletes számadást legközelebb közlendjük.

A most említett műkedvelői előadás azonban annyira érdekes volt, miszerint arról felvidékünk közönségét tüzetesen értesíteni el nem mulaszthatom.

Műkedvelőink, kik e részben az Ungtvárt tartott ilyenmü előadásnál szólalkoztak ugyan össze, de a szerepeket csak 10 nappal az előadás előtt osztották szét, Szigethynek „A Falusiak” ezimü három felvonásos vígjátékát választák.

Szerencés volt a választás, de nem kevésbé szerencés és sikerült volt az előadás is.

Részemről alig ösmerek nagyobb szellemi élvezetet, mint egy jeles társalgási színműnek műkedvelők általi előadását. Ugyanis ha egy színmű nem a véletlen s meglepő jelenetek váltakozásait, vagy kítőró szenvedélyek harezait, hanem csupán emberi érzelmeinknek a társadalmi műveltség szabályai által korlátolt mozanatait tünteti elő, ugy azt műkedvelők jobban adhatják színművészeknél, kivált a vidékieknél kiket itt látni szoktunk, s miért? egyszerűen azért mert műveltebbek.

Ez okból vártunk s igértünk magunknak egy élvezetdús estét, mert a Falusiak nembn a legelső eredeti darabjaink között, és szerzőjének kétszeresen válik becsületére, a ki színész létére e művészetben a legnemesebb érzelmeket, legtisztább erényeket, a legbuzgóbb hazafiságot a legmagasabb műveltségét a falusi egyszerűség és természetességgel oly szépen állítá össze. Várakozásunkban pedig nem csak nem csalakoztunk, sőt azt felülmúlták műkedvelőink, a mennyiben mind ezt úgy állíták elénkbe, mint azt a szerző ihl-tett szelleme képzelé.

Ki nem ösméri a Falusiakat? avagy ha valaki nem ösméri, miért nem nézte meg most? alig fogja azt többé oly jól előadva látni.

Ováryné szerepét gróf Sztáray Victor né sz. Török Mária grófnő adá könnyűséggel s tökélylyel, valamint Csáky Serafine grófkisasszony is a szobaleány szerepét, melyet az utolsó napon vállalt el más helyett. Az elismerés legnagyobb mértéke azonban Szirmay-Sztáray Alexandra grófkisasszonyt illeti, a ki Irma nehéz és szép szerepét a megtestesülésig személyesíté, előadása minden tekintetben tökélyes és hibátlan volt, különösen azonban oly jól tudta az érzelmei nyilvánulásait épen az illemszabályok határáig fokozva előadni, mint azt bármely kitűnő művésznő alig lett volna képes, s ugy, hogy magunkat nem is valamely kitűnő színpad előtt, hanem valóban egy oly kitűnő családkörében lenni képzeljük. Boronkay László a nagybácsi sokkal könnyebb, és háladatos szerepét kedélyes könnyűséggel, Okolicsányi Sándor Halmay szerepét tökélylyel és bensőséggel, Halasy Szerencs is Táray szerepét tökélyesen adta, valamint Punday János az utolsó időben más helyett felvállalt inas szerepét.

Műkedvelőinknek annál nagyobb elismerést kell szavazunk szabatos és összevágó előadásukért, a mennyiben tudjuk, hogy csak 2 nap alatt tartott 3 próbában gyakorolák be magukat.

Az első felvonás végeztével egészen váratlanul felettébb kedves meglepetésben részesülünk, midőn a függöny szétvonatván Sztáray Ferdinand gróftot gordonka, és nejét sz. Vécsey Gabriela bárónőt fishármonica mellett pillantók meg, kik valamint az első ugy a második felvonás után, s közkívánatra ismételve is több szép magyart s népdalt játszottak el, mindketten egyforma művészi tökélylyel és egész magyar zamattal.

Mondanom sem kell, miszerint mind ez, mind a jelesen előadott színmű a közönséget mely a Drugeth-féle várkastély egyik főtermébe, zsufolva megtölté, lelkesült tapsokra ragadta.

Ezen előadást egy táncvizalom követte a nagy vendéglő teremében, melyben a díszes, de nem felette számos közönség reggelig kedélyesen vígadt.

Hálás elismeréssel kell megemlítenem miszerint valamint a kitűzött szent ezél, ugy az itteni társas körök számos messzebb vidékieket ugymint Ungvból és Sárosból egy egy közkedvességü családot, s több egyeseket, valamint Szabolcsból is, sőt a két gróf Zichy testvér, a színpadot megkapván, azonnal utra kelt Pozsonyból s a szindarab előadásakor közénk toppant.

Vége elismerést és köszönetet kell szavazunk Boronkay László és Szirmay Pál uraknak, kiknek elseje a színi előadásnak, másika pedig ennek, s a táncvizalom helyiségeinek rendezésében buzgalommal és izléssel, s így minden tekintetben kitűnő sikerrel fáradoztak.

Homonnán január 19-én 1864.

MATOLAY VICTOR.

Felvidéki farsangi kirándulások

I.

Szabadjon ily czim alatt egy rövid cikksorozatot kezdenünk. Rövidet, mondjuk: mert már a naptár, mely ez idén csak 5 hétre szabta a farsangi dalidózás letidejét, határt szabott fent-czimzett természetü kirándulásoknak s így azok leírásának is; — de aztán a felvidék területi szakadozottsága s korlátoltsága is a tág alföld roppant határaihoz képest, kirándulásainkat korlátozván, azokat kisebb körűvé teszi és háztartásaink egyszerűbb volta, kirándulásainkban szerfelett nagy változatosságot nem engedvén meg, ilyenmü leírásoknál az ismétlés — mi hosszra nyulván, unalmassá is válhatnék, kikerülése tekintetéből is a cikksorozat rövid voltát tanácsolja.

Mindenekelőtt ne várjanak olvasóink e rovat alatt ezentúl báli rendes közléseket a fővárosi lapok példájára. Rovatunk így csak hamar kimerülne. A fővárosi és vidéki farsang egymástól egészen különbözö; s azért leírásukban is kell hogy e különbséget felismerje az is kinek erről képzeté sincs.

A főváros midőn megkezdé az ő nyilvános s álarozos nagy báljaival a farsangi időszakot; zártkörű vigalmi házidalidói, színházai, sétái, külvárosi mulatságai, zongorázások, egyéb időtöltéseivel tündérvilágot varázsol el a fiataliságnak, hol öröm, vigság s élvezet egymást üzik. S ámbár az élvek különfélesége örökös mámor, hevülésben tartja a kedélyt; mégis egy két héti élvezet, főkép több év ismétlésével, a farsangi időszak e mulatságait is stereotyppá teszi előttünk. — Lelkünk, bágyadt testiünk meglepedéssel fogadja a böjt esendes időszakára nyujtotta nyugalmát, mü s zenevezeteit vagy pedig örömmel frissül fel a falusi élet egyszerű körében.

De vidéken, falun ez másként van. Itt a farsang nyilvános jellegét egy két táncvizalom teszi. A vidéki város, mely 3—4 vármegye fiataliságát fogadja be — 1—2 napra feléled, Csengös szánok, robogó fogatok zavarják sokkott esendjét. Fogadóiban felpezseg a jó kedv s tanuvá lesz a viszonlítás örömeinek, s a vigan eltöltött éj után a tisztelgő éji zenék felhangoznak míg a távozó szájában, mialatt már beáll a régi esend. Egy új vásári vagy más véletlen összejövetelig mi sem zavarja az előbbi egyhangu mindennapi életet s addig nem is hinnők, hogy most farsang, most a mulatság vig időszakára van. — De a zajelvonult a falusi lakok barátságos hajlékaiba; jó barátok vig

társaságban keresik fel vendégszerető ismeretebb házaikat. Nyomukban mindenütt a zene, mely kedvre lobbantja az öregebbeket is s fesztelen együttlétben folytak le az ily kedélyes napok.

Hatoljunk csak be az egyes falusi lakok ezen vig családi életébe. Menjünk tehát mi is a vialomból távozókat után, kapjunk fel az unghvári műkedvelői színelőadás után egy három fogatból álló társaság egyik szánjára. De vigyázzunk a süvöltő vihar le ne kapja süvegünket, vágjuk be fejünkbe s a kedvesen eltöltött éj viszhangjával danoljunk a kedvelt dallamot:

Már ezután kalapomhoz

Kakas tollat nem teszek stb. stb.

S mit is gondolnánk a felzúgó orkánnal, a hózivattal, midőn fogatainkat bodrogközi barátaink biztosan vezérlik az előttünk robogó üveges hintó után. E hintót mintha éreznék bátor lovai, oly gyengéden ragadják az ország hajdani Nestora „Bernáth Zsigmondnak” Ungvárhoz közel eső laka „Tarnóc” felé. Zemplénmegye egyik bájdús fiatal hölgye til anyjával a hintóban, melyet gyönyörű kiállítású fogatával egy választó kerület ajánlott fel messze földről képviselőjének: sejtven talán, hogy gyakran szolgáland kedves menhelyül képviselője’ edves övéne’ je ak kevésbé haladjunk még előlmenő s utat mutató gálszécsi barátunk gyorsan tüető fogatja után s honn leszünk az az: azon ő s magyar jellegü háznál, hol a háziak vendégszeretete az idegennek is otthon varázsol elő. — Kedélyes társalgás s a kedves unokái körében tisztas háziur pattogó eszmenete fűszerezték a magyar zamatu ebédet. —

A lefolyt unghvári élvezetek emlékével egybefonódva vittük innen magunkkal e családrai kedves visszaemlékezéseinket Csicserebe; a helységbe, mely méltán Unghmege egyik legvendégszeretőbb tanyájának tekinthető. Nem csak a rokon, jó barát; de az idegen utas is talál itt bármikor igaz, őszinte fogadtatásra. Szellemdús hölgyei felejthetetlenül teszik az ott töltött perczeket. S minden hazafias eszme kivételhez kész segédkezekre számolhatni itt. Zempléni vendéghölgyeink üdvözölő látogatásait az egyes családoknál megtevén, házigazdájok: Orosz Mihály szives házában körükbe esaltak mindnyájunkat s itt egy élvezetes estén át késő órákig felejtkezünk meg a sokfele nyughatatlanság okozta fáradságainkról. — Másnap a távozó vendéghölgyeket lovagjaik kíséretében utnak eresztve, visszamaradt gálszécsi barátunkkal, többjeit azon kellemes napoknak töltöttük el a helység kedves családjai körében, miket csak is falun éldehet az ember. Míg a fővárosi ugynevezett visiték időtartamuk a háztartás egész más rendje miatt, inkább rövidebbek s kevés kivétellel fizesebbek; addig egy látogatás falun csakhamar családtaggá avatnak fel. — A házigazda háboritlanul vezetői gazdaságát; a nők esendesen végezhetik házi tevékenységükkel; a vendégek tetszésük szerint időznek. Majd a gazdaság körül szemlélődnek; majd a nők körében keresnek szórakozást. Délután előállnak aztán a csengő szánok és vig danolás kezdődik egy kis séta. Este megtörténik, hogy a zongoránál néha a zongora vagy legedü s ilyenkor nagyja, apraja vigan járják; vagy a gyalog-posta megkötözi a lapokat, a nagy világ hirmondóit s mindenki mohó figyelemmel ragadja meg kedvencez lapját [A Felvidék után azonban mindenki először kap] A nők érdekeltséggel tanulmányozzák a divat, a fővárosi ujdonságait. A férfiak a hazai ügyek, a világ politika körében böngészik ki a cikkekét. De e lap terjedelme nem engedi már tovább, hogy egy falusi együttlét minden mozzanatát híven tükrözzük vissza. Elég az hozzá, hogy 3—4 napot töltünk egy családkörében vidéken s távozásunkkor vesszük csak észre, hogy mi is jóformán e család tagjaivá lettünk. Midőn távozó fogatunk után az ismerőssé lett háziak, gyermekek, eselédesség búcsúüdvözléteket integetik, gondolatban még közöttük időzünk s míg a leszálló köd csak engedi, gyakran merengünk vissza az elmaradó helység felé. —

Ily s több efféle elmékedések közt mentünk gálszécsi barátunkkal a bodrogközi Kis-Rozvágyra, Pilissy Ferdinand házszenelésére. — Zemplénmegye több tekintélyes férfit s lelkes fiataliságát találtuk együtt, hely

mint házi gazdánk mondá: a házigazda szerepét vigyék s e házat, hol ő ma csak vendég lesz, a magyar vendégszeretet, a barátság s megelégedés lakává varázsolják. Felhangzott csak hamar a híres bodrogközi dalolók éneke, nyomorban utána az igazi magyar zene; csengtek a poharak; lelkes szavakban törtek ki a szív érzelmei s a hosszú éjszakát rövidde varázsolta a baráti együttlét. A vendégsereg távozta után 4-en maradtunk vissza; a házi-gazda még utasította tisztjét, eselédtségét teendőikre „mert farsangolni megyünk” — míg végre előálltak fogataink, hogy Patakra a jan. 9-ki jogászbálra vigyenek.

Egy kellemes utazás után, hol vig tréfák, elbeszélések, danák felejtették el velünk a tél esikorgó hidegét végül a collegium épülettel találtunk magunkat szembe. Az ablakaiból kimosolygó ifjak arcai mintha megijitották volna s mintha a farsang érzetében ő is felvillanyozódnék, az előtte hemzsegő fiatalságtól csakugyan megelevenedni látszék. — A tömegből csakhamar kibontakoztak ismerőseink s a baráti üdvözlések után elvezettek lakásunkra, bold. Apáthy tanár özvegyéhez. Teríték alatt nyögő asztal, kényelmes szoba, jó tágas istálló lovainknak, mind megannyi jelzői a szíves fogadtatásnak, vártak ott bennünket. A bál előtt felkerestük még ismerős hölgyeinket s kíséretükben 8 felé bementünk a városláznánál esinosan kidíszített terembe. Egy valóban életvidor fiatalságot találtunk itt. A jó kedv százszorososan láttatta itt magát, midőn az új helyi jeles zenetársulat ráhuzta a palotást s kivilágos kivraddig hangzott a „hogyan volt hogy”. Lehetetlen az ügyes rendezőket Gombos Gyula s Jakabfalvy Zoltán urakat dicsérettel nem említeni. Fáradhatatlanul gondoskodtak a közönség kényelme, a kiállítás esinosága s a tánczok jó lefolyásáról. Pedig ez utóbbi ugyan nehéz feladat volt. A terem korlátoltsága alig engedett a tánczsünetek alatt is egy kis szabadmozgást, az egész bálon csak is a túlmottség lenne megrovlható; de ez csak a jogászok népszerűsége mellett tanuskodik. Ritkán látható Zemplénmegye nővilága ily szép korszakban nem csalódnak, ha 100-on felül tesszük a táncosnók számát. Ott voltak többi közt Szemere, Bernáth, Szirmay, Éva, Emödy, Vay, stb. ismertebb hölgyek s a bál kedvelt háziasszonya Dókusné ő Nagysága. —

A bál után, míg fogataink előálltak, ismerős hölgyeinket, Erdélyi János házában kerestük fel. Az országghírű tudós, kinek felgyógyulásában most szemlátomást győződhettünk meg, mint háziur egyike a legelőzékenyebbeknek. Valóban különös az, hogy míg a német szobatudós már külsején hordja gyakorlatlanságának bélyegét, félszeg s mogorva s ez által inkább visszataszító mint megnyerő modort, a magyar bölelő természetes nyíltsága, barátságos előzékenysége által lekotelezi a hozzá közeledőket. Vagy talán hölgyeink gyöngéd befolyásának tulajdonítsuk ezt? Itt legalább a kedves házi hölgy nyájassága könnyenvezethető e gondolatra.

Hölgyeink ez alatt átközve búcsút mondanak s fogatainkon elhelyezkedve még egy nyájas búcsu-mosolyban köszönték meg a visszamaradt bállendezőknél az élvezett vigalom körüli fáradságaikat. Csakhamar Újhelyen keresztül Jesztreben találtunk magunkat Besze János izléssel megújított s kicsinosított tág lakában, a hol az általunk kísért Zemplénmegye két fiatal hölgye s hosszú nyilvános életpályáján gyakorolta vendégszeretetéről híres háziur magyar szellemű családjá körében öten megjelenő (társaságunkhoz szegődött Szabolessmegye egyik ismertebb fiatal embere is) lehet-e mást mint jókedvet, vig hangulatot képzelni! S csak azt sajnáltuk, hogy e barátságos lakot oly hamar — daczára a háziak legszívesb marasztalásainak, el kelle hagynunk.

De hiában, este Máczára Bernáth Dánielhez ígérkeztünk. — Besötétedett, midőn a dermesztő hidegben megérkeztünk. De a kandaló pattogó tüzenél az élénk társaság kedvderítő időtöltései között csakhamar felmelegedtünk, s a terített asztal mellett jókedvre is kerekedvén a háziur gyakran töltögette boros poharából, kitörésig fokozta jókedvünket a fiatal vendéghölgy zongorázása, ki úgy látta, akityja költői lángszellemét játékában örö-

költe. Késő éjjig tartott a kifakadó jókedv s csak az álmosabbak sompolyogtak el észrevétel nélkül nyugalomra. Reggel aztán az így természetesen jókorabb történet fölébredésüket arra használták fel ezek, hogy össze vissza zavartak minden öltözetet s volt lahota, midőn egyikse tudott kibontakozni a holmijában támasztott zavarból.

Ily tréfás hangulatban s apró ingerkedések között távoztunk el e barátságos háztól Rákóczi Dercsényi Kálmánhoz. Utközben azonban felkerestük s magunkkal vittük Berettöröl zemplénmegyei azon kedves barátunkat, kit az unghmegeiek is eléggé ismernek örökös vidor szelleme, jó kedve s fáradhatatlan mulattatói képességéről, kit egy szóval ezentul barátságunk tánczingerlőjének méltán nevezhetünk. A rákóczi tágas épület magas boltozatu termei csakhamar megteltek vigan felhangzó zajainktól. A bájos háziú kisded gyermekei körében, a zemplénmegyei közügyekben fáradhatatlan férje oldalán ugy tünt fel magyar őszinte modorával, mintha az ősi kastély viszfénye tükröződnék vissza benne s tenné szellemét igaz magyar jellegűvé. Igy nem csoda hogy az izletes estebéd után, honnan már a háziur kitünő borai, hegyaljai aszú nektárjából láng s tűz lelkesedést vittünk magunkkal a társalgási terembe, tánczra kerekedtünk, az apró lánykákat is megforgatva az új helyi Lajos zenéje mellett, ki általunk hatod magával Homonnára rendelve, itt utolért bennünket.

Hajnalig tartott a rögtönzött dalidó s a kis lánykák ügyes tánczai bámulatra ragadhata volna a legkényesebb ballet-mestert; meggyőzhetett mindenkit, hogy az új nemzedék, mely szellemi ki-képzetésében is a leggondosabb nevelést nyeri, nemzetisége jellegét már a társadalmi kornak küszöbén, gyermekéveiben nyeri a szülői háznál. A tánczsünetek alatt aztán fel-villanyozva a hallgató nóták szép hangzatán, vig poharazás között fogadtunk mély egyetértést egymás között, mint három megye: Szaboless, Ungh és Zemplén lakói.

Elvégre feltűnt jan. 12. a homonnai műkedvelői előadás napja, jelen kirándulásaink végeztelje. 8 fogaton haladtunk végig a vadregényes vidéken, a hóborította hegyek alatt, melyek ormaik egykori fényes nemzeti nagyságunk romjai ékesítik; hol vagytok hajdan pazar fényű csarnokoktól övedzett Barkó, Vinna várkastélyai? Eltűntetek a véres viszályokban melyeket oligarchiai telhetetlenség zúditott a nemzet nyakára! Csak kevesekké lön a kiváltság daczolni a századok viharával, s ezen kevesek közé tartozik a Drugethek homonnai ősi kastélya. Büszkén mered égnék most is az egyik oldalán könyökben meghajlott épületömből a négyszögű 4 emeletes bástyafal az egykori Drugeth család főúri hatalmának még most is hirdetője; míg mellette a karsúti torony keresztjével a vallás jelvényét tünteti fel, hiven a kor szelleméhez, melyben a hatalmasok a vallást érdekeikkel összefűzni tudták.

De fogataink gyorsan haladnak s fennebbi gondolatjaink közepette a városba találjuk magunkat. Az idők multával jogurát vesztett vár körül szép rendben s barátságosan emelkednek Homonna város lakai. Főutezaja közepét egy patak szeli át, boltozatos köhidakkal áthasítva. A patak mentében ódon fák meresztik lombos galyaikat az ég felé, s szinte képzeljük egy szép nyári est kellemét; mikor a patak könnyedén esergedez odébb, az utca végéről kitünedezik a holdvilág fényében a várkastély nagyszerű alakzata s jobbról balról élénken sürgölődik a munkás városi nép ipartelejeiket s kiterjedt gazdasági felszereléseket rejtő épületei közt. Mondhatjuk, elvöltünk ámulva Homonnán az épületek izletes külseje felett. Egy kis jelentéktelen városkát gondoltunk s a legesinosabb sorházakat találtuk; élénk kereskedést, kövezetet s utcai világitást. Meglepetésünk csak nevedett, midőn Szervitzky György uri lakának kapui férfitársaságunk fogatai előtt megnyilva, családja részéről a legvendégszeretőbb fogadtatásunk alkalmával épülete belsejében a legizletesebb kényelmet elegantiával párosulva szemlélhettük. — De e szíves uri család körében

nem soká tartott időzésünk, mert 6 óra jele te a műkedvelői előadás kezdetét.

Az eddig sötét s elhagyott kastély (mert mióta utolsó birtokosa gr. Csáky Antal elhalt s örökösei a gr. Andrassy, gr. Csáky s Szirmay családok közösen s osztatlanul birják, rendes lakója nincsen) — most már fényesen kivilágított teremében egy kisebb számú; de annál műértőbb közönséget fogadott be. Maga a kis terem, mert felét a színpad foglalta el, zsúfolásig megtelt. Örömmel ismertük fel megyebeliainket: a Dráveczky hölgyeket, Dráveczky Petrovay, Thuránszky, Csula barátainkat. Nemesak a közönség; de a falakat ékítő Drugethok életnagyságu arcképei is mosolyogni látszának „A Falusiak” kedvderítő jelenetein ma gr. Sztáray Victorné, gr. Sztáray Szirmay Alexandra, gr. Csáky Szeraphine urhölgyek, Boronkay László, Halasy Szerens, Okolicsányi Sándor urak műértő játéka mellett, valóban a legkedélyesebb hangulatban mulattatták a nézőket. A fáradhatatlan rendező Boronkay László, azt hisszük legszebb jutalmát lelhetné ugy e körülmény, mint a szép jövedelemben is, mit az alföldi szükkölködőknek jutott; anyival is inkább, mert e tekintetben érdeme annál nagyobb minthogy ugy az eszme keresztül vitele mint az egész rendezésben saját erejére volt utalva; nagybámulatra ugyan Zemplén megye nagyszámú fiatalsága, még a hölgyek is feltünően közönyösen viselvén magukat, mit számosan e vidékről már meg nem jelenésük által is eléggé kimutattak. Pedig általában a szereplők de különösen gr. Sztáray Szirmay Alexandra kedves játéka élvezetének mulasztásával csak ők vesztettek; mert valóban a fiatalhölgy oly természetűn, érzéssel fogta fel szerepe legkissebb árnyalatait, hogy nem is a színpad, de az élettel szemben képzelve magukat ugy hisszük sok férfi szív epedt titkon Halmi fesztesz szerepére. S a falusi kedvencz lányka ily magyar személyesítőjével szemben — mert magyar volt a szó valódi értelmében — mert a nagybácsi tudvalevőn tősgyökeres magyar érzelmei mellett; fel nem foghatjuk, hogy melőzhet-e Halmi személyesítője, a költő irányzatával is ellenkezőleg a magyar egyszerű viseletet. Szerintünk Halmi egyszerű s teljesen magyar megjelenése annyira a darab szelleméből folyik, hogy e körülmény különben jeles játékát személyesítőjének, mindig csak szinlettnek tüntette fel. A telvonások közt gr. Sztáray Ferdinand volt szíves neje zongora kísérete mellett magyar dalokat gondokázni, a gróf, a ki ámbár mint halljuk unghmegei de kit mindeddig se a megyei, se a társadalmi tereken meggyékben nem volt szerencsénk ismerhetni, egyszerű s érzésteli játékaival zeneképzettségének szép jelét adta. — Előadás után a városi casinónak Szirmay Pál által esinosan feldíszített teremében találkoztunk. S itt egy szép s válogatott hölgykorszorú körében reggelig táncoltunk. A néha néha kifakadt homonnai zenészeink okozta szüneteket, csakhamar eloszlatvén a kíséretünkben lévő Lajos varázshagedűje. — E varázshangok reggel aztán nézőcsoportot gyűjtöttek Matolay Victor háza elé; hová hölgyeinket elkíservén, zeneszó mellett újra megkezdtük a vendégszerető lakban a csárdást; míg csak fogataink előállván, búcsút kelle vennünk a nyájas homonnai családoktól.

Utunkat Hrabóczi vettük hola Péterffy Malonyay család körében egy bánatos özvegy mélyen érzett fájdalom örömeink fonalát mintegy megszakitva, csak mulandóságra emlékeztetett; de egyuttal alkalmat szolgáltatott, meggyőződnünk hogy a valódi fájdalom mélyen bevésve szívünkbe, nem téla visszamlékezésektől sőt inkább kedves elvesztetteinek emlékét hűn őrzi meg s vigasztalást emberbaráti, honfányi buzgó eszelekedetekben keres — S midőn búcsút véve e háztól Rákóczi ismét találkoztunk társaságunkkal, csak azért, hogy egymástól elválva, külön utainkat keressük, többek felszólítására elhatároztuk a rövid egy két heti együttlétet, a Felvidék hasábjain birni. E lap ugy is beszötte magát társas életünkbe. Nincs ház hol megfordultunk a Felvidék példányait ne láttuk volna, s a Felvidék megjelenési napja mindenütt a postára küldés nap-

ja. — Azért szerkesztő barátunk folytatd eddigi irányodat s képviseld lúin Felvidékünk érdekeit. Adj helyt e cikksorozatnak is, melynek célja társas-életünk egy mozzanatának leírása.

Ez esetben majd az unghvári februári zártkörű táncvizsgálat alkalmával törtéendő körutankból ismét felkeressük lapodat a II-ik cikksorozattal. —

Unghvart január 15. 1864.

VEZERLE ZSIGMOND.

Vadászat Pálócson.

A jelen szigorú tél, és rendkívüli nagy hó természetesen azon állapotot idézték elő: hogy a ragadozó vadak, különösen a farkasok élelem keresési ösztönüktől vezéreltetve, már a helységbe is tolokodtak, s előbb itt egy ludat, amott egy ebet magokkal ragadtak, míg végre vakmerőségük annyira ment: hogy az utasoknak is alkalmatlankodni kezdetek, a többi közt a grófi postást a falu közelében, (azonban hála a gondviselésnek sikernélkül) meg is támadták. A személyes biztonság ezen aggasztó helyzete tehát, arra bírta gróf Hadik Béla ur ő nagyméltóságát: miként f. hó 14. és 15-én az uradalmi tisztséggel, s néhány szomszédbeli vadászokkal, kiknek száma körülbelül 20-ra mehetett, saját költségén hajtó-vadászatot rendezzen; azonban bár e célra minden intézkedések megtörténtek, s különösen a hajtások akkint voltak az igen ügyes Erdész által berendezve: miként mind két nap egy a lövészek mint a hajtók felállítására bármely vadászatnak is példányul szolgálhatott volna, a vadászatnak még is fájdalom azon eredménye — mely miatt főleg rendeztetett, nem volt, mert egyetlen farkas sem mutatkozott, s róka is csak három esett el; azonban egy különös esemény megjegyzéseméltó: egy róka éppen zsákmányának, lihezőleg előbbi hajtásban megsebzett nyulnak falatozása között vesztette el kártékony életét, — úgy hogy a nyul még azon melegen, a róka pedig véres fogakkal, s szőrrel tömött szájjal került kézre. — Hogy a legjobb rendezés dacára farkas éppen nem, róka pedig igen kevés mutatkozott, annak tulajdonítható: hogy ez első napi hajtások lanyhább időben, a havazás közben folytak le, oly időben tehát, midőn a ragadozó állatok rendszeren prédára tesznek kirándulásokat, s talpon állva sem hajtót, sem vadászt be nem várnak; s bár a második napi hajtások már igen kemény s zordon időben tartattak, de lihetőleg az első napi rendkívüli puskázás — melyet a számnélküli nyulak idéztek elő — őket a csendben felzavart erdőségtől távol tartotta; nyul azonban oly nagy mennyiségben esett áldozatul: miként ily számot a pálóczi vadászati krónika emlékezetemre még soha fel nem jegyzett; a két nap összes eredménye ugyan is 133 darab volt; no de volt is ám puskázás, — kivétel nélkül minden hajtás egy kis csatához hasonlítot, melyben a tüzelés szakadatlan folyamában van; ha Pálóczi a lengyel határhoz közel bb fekszik, valaki azt hitte volna, hogy lengyel vív csatát a muszkával? sok valásznak már első nap kifogyott készlete, úgy hogy más napra új munitioról kellett gondoskodni; ő nagy méltóságának egy igen kedves zempléni vendége, ki épen a tempo a vadászat színhelyére megérkezett, oly sok nyulat lőtt, és hibázott, hogy kifogyván végre csepűje, az általa halomra lőtt nyulak szőrét használta fojtásul; szóval ha egy legjobb lövész, sebes töltés folytán újjának a puská eső általi súlyos megsértésével vadászati élményüket le nem hangolja, vadászaton, melyben kedvtelésemet jobban kielégíthettem volna, részt nem vettem. Ha tekintetbe veszem: hogy a téli melegebb és tömöttebb öltözk, nem csak akadályára szolgál a biztosabb lövésnek, s hogy a ropogant mennyiségben rohanó nyulakra oly gyorsan kellett puskázni és tölteni: miként egy elűtött puskának ismételt megtöltése időközben temérdek nyul menekülhetett, biztosan állíthatom: hogy a hajtásba szorított nyulaknak alig ha egy ötöde esett áldozatul. — Ily nagy számú s a pálóczi határban eddigelé nem tapasztalt nyulakkal szemközt, önként azon kérdés

tolja fel magát: honnan van ezen rendkívüli mennyiség? — midőn az egész erdőségek még egy harmada s az egész sík mező és számtalan tavak érintetlen hagyattak. — Bár sokat tehet az is: hogy a nagy hó miatt sok nyul a hegyvidékről a lapályra huzódott, de én a fő érdemet még is abban találok: hogy két év óta a pálóczi határ egy része, erdősége pedig egészen vadászati tilalom alá van helyezve; s míg ez előtti években vadászati tekintetben a pálóczi határ valóságos csáki szalmája volt, most nem történhetik, hogy bármiféle Sontags Jäger, tekintet nélkül a tenyészet idejére is, magának jogosítatlan kedvtelést szerezhessen.

A vadászok egyike.

Kassai levelek

I.

Kassa január 15. 1864.

Már hiába, akár hogy húzzuk, halasztjuk, végre is csak el kel mondanunk: hogy élünk, vagyunk és mozgunk, — mely mozgásnak gyakran az a következménye, hogy a jéggel borított járdák sima tükörén — elbukunk. No de ez iránt is megtétett a hatósági kellő intézkedés.

Van azonban tevékenységünknek egy magasabb következménye is, melynek kihatása a jövőben megtermendi majdan édes gyümölcsöt.

Van városunkban lelkes „nőgyelet“ melynek üdvös intézkedéseiről csak azért nem szólunk bővebben, mert azokról magok a tények szólnak és szólanı fognak azon számtalan szegények és árvák, kik jobblétüket majdnem kizárólag ezen együletnek köszönhetik.

Van „gáuligtókat segélyező egyület“ mely noha böleső évében él, már is alapját veté meg egy szebb jövő reményének. Elnöke Scholtz Géza, titkára Éder Ödön. — Nemes céljai közé tartozik leginkább: szegény sorsú, és szűkölködő jogászokat részint képzéssel, részint alkalmazások szerzésével támogatni, és segélyezni. Alkírások szerzése végett szétküldé már ezen egyület iverit. Adja az Ég, hogy felhívása kedvező viszhangra találjon, s mentől több pártolója legyen. — mert minden e tekintetbeni adomány, a haza oltárára letett tőke, mely a nemzet szellemi emelkedésére kamatozik, Talán nem volna éppen célszerűtlen, ha felső Magyarország összes ügyvédei ezen együletet felkarolva, azt minden tölk telhető erővel testületileg támogatnák.

Van „Casinó-egyletünk“ hol leginkább a hazai irodalom általános pártfogásában részesülni látszik. Erről azonban bővebben más alkalommal.

Van továbbá színházi bizottmányunk, melynek élén a hőkeblő ügybarátot a nemes lelkű gróf Péchy Manót, mint elnököt örömmel üdvözöljük, — tagjai: Báró Horváth József alelnök, gr. Desewffy Ferencz, Patay Sámuel gr. Csáky Rudolf, Antalffy Floris, Plath János, Bakos János, Tiszta Károly, Koch Lajos és Kleinszky László, ez utóbbi egyzersmind együleti jegyző.

Szent a tér, melyre a bizottmány állott, még szentebb a cél, melyet elérni óhajt: legyen tehát előttünk legszentebb kötelesség telhetőleg támogatni az ügyet, melyet felkarolt, t. i. egy állandó nemzeti színház alapítókét létesíteni.

Sokan vannak kik fátyolon át tekintve a bizottmány működését, tévesen azt hiszik, hogy ezen újból szervezett bizottmány egy hazánk egén megjelent új meteor, mely a természet rendes folyamát más irányba akarja vezetni, s ez okból jó akaratú intentioit kellően nem méltányolják, s azokat kevésbé pártolni látszanak.

Ez oknál fogva szabad legyen a kételyek eloszlatása tekintetéből kimondanunk, miszerint ezen bizottmány nem más, mint azon tölg, melynek leveleit elhordá ugyan az ősi fergeteg, de az újabb tavasz újra meghozá élete zöldjét. Nem egyéb ez mint ugyanazon jó és nemes indulatú és csak is névben és személyben különböző hazafiakból szervezett bizottmány, mely 1861-ben alakult, mely csak folytatja azon épületet melynek alapját az 1861-iki bizottmány letette, mely csak újból összeköté a működés elejtett fenalat, melyet az idő Párkája elmetzett.

Az 1861-iki színházi bizottmány feladatául tüzé ki magának a magyar színészetet felső Magyarország fővárosában Kassán meghonosítani, s állandóságát anyagi segélyezés és szellemi pártfogás által biztosítani: — a mostani egy a kor által sürgetett lépéssel előbbre haladt, a mennyiben a magyar nemzeti szí-

nészetet felső Magyarország fővárosában egy színházi alaptőke által a jövő nemzedék számára megörökíteni kívánja.

Hogy azonban kijelölt magas célját elérje, az összes nemzet rend és rang különbség nélküli együttes pártfogására volt és van szüksége, azért felhívásokat intézett a vagyosabb osztályú hazafiakhoz és honleányokhoz, gazdasági egyletekhez, s egyéb hazai testületekhez; ekként becsátá el Nőe galambját mely meghozza itteni nemzetiségünk jövője biztonságának remény zöld olajját.

És így a nemzet, valamint minden egyes könytelen beismerni, hogy ez ügy nem a bizottmány ügye nem Kassa városáé, hanem Magyarhoné és az egész nemzeté; mert keresztülvitele nem a bizottmány nem Kassa város, hanem az összes nemzet érdeke. Ezen nemzeti közérdek körül kell seregelnünk minden mellék nézet nélkül, hogy mint a vallásnak egy nemzetiségünknek is örökké tartó templomai legyenek, melyekben édes anyai nyelvünkön hirdessük azon ígét, melynek általánosságában rejlik a hon üdvé és jövője boldogsága. Hasonlíton e tekintetben közreműködésünk II. Rákóczy Ferencz azon pénzéhez melyen egy fellobogó oltárhoz három különböző hitfelekezetet papjai visznek egy — egy hasáb fát e felirat alatt: concurrunt ut alant. Legyen napjainkban ez is egyike azon oltároknak, melynek állandóságot biztosítani minden különbség nélkül mindegyik kötelessége.

Nemzetiségünk egyik fő tényezője nyelvünk és szokásaink állandóságában és terjesztésében rejlik, ennek pedig egyik fő rúgója a nemzeti színeszet. Ily közeg által kedveltette meg Angol és Franciaország Europa-szerte divattá vált nyelvét.

Azt fogják ugyan mondani sokan: nehéz időket élünk, nem adhatunk. Nem kérünk mi kevesektől sokat, hanem sokaktól keveset, — mert örök emlékü „Széchenyink szerint“ sokat ad az, ki sokak által keveset adat. És ez igaz. Példa erre a lelkes Unghmege, mely sokak által keveset adva a szűkölködők számára tagadhatlanul sokat adott.

De nem is kétkedünk az óhajtott siker felől mert az alaptőke javára már is tetteleg gyűlnek az adományok. Mint értesültünk az adakozásban nemes példával előre ment a bizottmány maga, s annak minden egyes tagja, mely alkírások és adományokról részletesen más alkalommal.

Ugyan e célra az ügyvédi kar is részint kötelezvényben részint pedig kézpénzben szép összeggel járult.

E nemes példát mint halljuk a helybeli áldozatkész és hazafias érzelmű izraelita közönség is követendi. Városunk lelkes polgárai pedig ott hol szent ügyet pártolni és támogatni kell, mindenkor az első sorában szoktak állani.

Végre reménylünk, hogy ezen ügy előmozdítása tekintetéből a vidéki szintársulatok is előadásokat fognak rendezni, s e részben az itt működő szintársulat fog példával előre menni. Ezt ugyan már eddig is megkellett volna tenni de lihető, hogy ezen hibamulasztását mi előbb kipótolni fogja, annyival is inkább mert éppen e társulat az, mely már eddig is 540 frnyi segélyezésben részesült.

E társulatról, tagjairól, s működéséről, valamint egyebekről időszakonként kimerítő tudósítással szívesen fogunk szolgálni. (Igenszívesen fogadjuk Szerk.)

Zem plénből.

S. Patak januárius 12. 1864.

Tekintetes ur! A január 9-ki jogász bál veszi igénybe jelenleg levelező tollamat, hogy igaz lelkiismerettel, mellőzve minden önmagunkra vonatkozó kedvezést, bizonyos czáfolatát mutassam föl benne azon sejtelmek és észrevételeknek, melyeknél fogva a vidékiek véleménye a pataki ifjak iránt eddigelé nem a legkedvezőbb vala, — talán szükségtelen is nekem ezeket mondanom, mert a szétozlóft vendégkoszoru kebelébe zárva vitte el magával azon meggyőződést, hogy azok a pataki jogász ifjak csak ugyan szeretetre, vagy akarám mondani méltánylatra méltók — kimutatott udvarias magukvisolete és áldozatkészségükért.

Ha talán a jelenvolt vendégek közül néma-lyeknek szívökbe lőtte nyilait A mor, nem akarom előterjesztésem által fölnyitni ismét a talán már hegedő sebeket, örködjenek azok körül a hit, remény és az idő, mint legkitűnőbb orvosok a szív-bajok között.

Folytatása a mellékleten.